

War lein ar run

« Daoust ha peoc'h a vo hiziv gant ar bombezennoù askellek ? », eme Erwan ouzh ar c'haporal Berrou, goude chomet sioul ur pennad.

“N’eo ket aes gouzout,” eme egile, en ur danañ e gorn butun. “Da bep eur, deiz ha noz, e c’hell kregiñ ur froudenn enno. N’eus bet barrad ebet abaoe ar beure-mañ. Dizale moarvat...”

“ Na kasaus eo al loustoni-se !”, eme Eosten, ar soudard all, en ur voustrañ ur meudad butun gros e palv e zorn, d’ober anezhañ ur voullig da chaokat. “Gwelet e vezont o sevel en ur drantellañ ha pa stagont da ziskenn, en ur fraoñval, e kreder, bep gwech, emaint erru eeun warnoc’h ! »

“ E-pad an abadenn o deus roet dimp dec’h d’abardaez,” eme Erwan, “ ne ‘m eus graet nemet mont diouzh ur penn eus hor foz d’egile. Droug ennon, a-benn ur pennad, o welout e fazien peurliesañ hag e tereden d’an tu ma teue ar vombezenn da darzhañ, ez on aet da c’hourvez e-tal un harz-tarzhadoù, va falenn en-dro din... Ha netra diouzh hon tu-ni da enebiñ ouzh ar bombezennoù-se ! Atav hevelep tra ! »

Fragments : Jean-François Bruckner

Ger ebet ken. Moged ar c’herniel butun a sav hag a deuz goustadik. A vare da vare e tuf Eosten e-harz e dreid. Ar munutennoù, sioul ha disliv, a gouezh e puñs an tremened. Sell ! Lavaret e vefe ur strakadenn ma ’z int, a-benn bremañ, boas outi. An tri fenn a sav war-du an oabl. Ya, ur vombezenn askellet eo. Kornigellat a ra en ur sevel, da ziskenn dizale gant he fraoñvadenn hegasus. Tarzhet eo a-dreñv d’ar foz difenn. Un eil, un drede a bigos an douar, a-gleiz hag a-zehou d’an toull-ged.

“ Ni eo, ’m eus aon,” eme ar c’haporal, “ a glaskont en dro-mañ, kozh gagnoù ma ’z int ! »

Tostoc’h-tost outo, e gwirionez, e sko an tarzhadennoù. Selloù ar c’haporal hag Eosten a heuilh bremañ pep bombezenn penn-da-benn, gant un tamm enkreiz. Erwan avat, hegaset, a zo aet da azezañ, harp e gein ouzh ar c’hleuz a-raok, hag a gendalc’h da vutuniñ, damgloz e valvennoù war e zaoulagad. Sell ’ta ! Petra a c’hoari an daou all ? Skampañ a reont en ur lavarout :

“ Emañ warnomp ! Emañ warnomp !”

“ Da sutal !”, eme Erwan. “Ne fiñvan ket !”

Les assis : Stéphane et Damien Cuvillier

Ha diouzhtu koulskoude, poulzet gant n’ oar den pe nerzh a-ziabarzh e sav trumm diwar ar bazenn. Tri, pevar c’hammed marteze en deus graet war lerc’h an daou all, pa zeu ur barrad avel yud d’e eilpenñ ouzh an harz-tarzhadoù tostañ, dindan ur gwiskad krogailh ha douar...

Lakaet eo bet en e sav gant an daou all, deuet buan war o c’hiz. Hejañ a ra an uloc’h diwar e zilhad. Koaget eo e dokarn war e gilpenn. N’eo ket gloazet

avat. Kerse gantañ. Un tamm gouli en dije digoret adarre dirazañhent an ospital !

Sellout a reont bremañ ouzh an toull ged. Steuziet ar moked. Skrijañ a reont. Kouezhet eo ar vombezenn a-blom war al lez anezhañ, el lec'h end-eeun m'edo bremaik harpet penn Erwan. Ma ne vije ket aet da heul an daou all, evel m'eo bet tost dezhañ ober, e vije bet dibennet gant an taol, tokarn hag all.

“Ac'hanta !”, eme ar serjant Rivet, deredet d'an trouz. “ Darbet eo bet dit, war a welan. Kae da ziskuizhañ ur pennad er foz difenn. Dont a ri da c'houde da echuiñ da ziv eur.”

Hag e pella Erwan a-gevret gantañ, trellet e zaoulagad, e zivskouarn o voudal en e benn, hogen dibistik-krenn a-hend-all, siwazh dezhañ !